

Arrest

nr. 217 694 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DAMEN
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing van 12 juni 2018 is het resultaat van verzoekers derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op een gezinshereniging met zijn nicht, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.03.2018 werd ingediend door:

*Naam: E. B.
Voornaam: M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 20.01.1977
Geboorteplaats: Ijarmouas-Nador
Identificatienummer in het Rijksregister:[...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 07.03.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde E.-G. Na., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 89.01.12 610-33.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'certificat administratif n°596/2018 dd. 15.05.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in mei 2018, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en na de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn nichtje. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation administrative' n°352 dd. 15.05.2018 op naam van de referentiepersoon waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de ze tijdens haar jaarlijkse vakantie in Marokko op het adres R. B. n°11 te I. – A. verblijft; 'attestation administrative' n°353 dd. 15.05.2018 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij voor zijn vertrek uit Marokko op het adres R. B. n°11 te I. – A. woonachtig was: voor zover deze attesten werden voorgelegd om aan te tonen dat beiden in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit deze attesten. Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 16.08.2017) gelijkaardige documenten werden voorgelegd, welke werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 30.01.2018.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°7160/18 dd. 16.05.2018 waaruit blijkt dat hij op datum van het attest niet is onderworpen aan de belasting op woongelegenheid en gemeentelijke

dienstverlening: niet alleen is dit attest opgemaakt op basis van een verklaring op eer, ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op de datum van aflevering van dit attest reeds in België verbleef. Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in-zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

- bewezen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.01.2017, 08.03.2017, 29.06.2017, 23.08.2017 en 03.11.2017: echter, deze geldstorting dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attesten dd. 23.06.2017 en 14.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW Antwerpen

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden maart - mei 2017 en januari - maart 2018

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 15.12.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 06.02.2012 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van “artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.” Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en stelt vervolgens:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 7 maart 2018 diende verzoeker op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 (hierna: Vw.) een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Nederlandse nicht, E.-G. N. (i.e. de referentiepersoon).

Artikel 47/3 §2 Vw. bepaalt: “De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 Vw. legde verzoeker de volgende documenten voor:

- “certificat administratif” n°596/2018 dd. 15 mei 2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoeker ten laste wordt genomen door de referentiepersoon;
- “attestation administrative” n° 352 dd. 15 mei 2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat de referentiepersoon tijdens haar jaarlijkse vakantie in Marokko op het adres R. B. n° 11 te I. – A. woonachtig was en een “attestation administrative” n° 353 dd. 15 mei 2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was op hetzelfde adres, met name R. B. n° 11 te I. – A.. Uit deze attesten blijkt aldus dat verzoeker en de referentiepersoon in Marokko deel uitmaakten van hetzelfde gezin;
- “attestation de non-imposition a la TH-TSC” n° 7160/18 dd. 16 mei 2018, waaruit blijkt dat verzoeker niet onderworpen is aan de belasting op woongelegenheden en gemeentelijke dienstverlening;
- attesten dd. 23 juni 2017 en 14 maart 2018 waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW Antwerpen;
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan verzoeker dd. 6 januari 2017, 8 maart 2017, 29 juni 2017, 23 augustus 2017 en 3 november 2017;
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden maart-mei 2017 en januari-maart 2018;

Uit bovenstaande documenten blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst (Marokko) woonachtig was bij de referentiepersoon. Verder verklaren de bevoegde Marokkaanse overheden dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Dit blijkt eveneens uit de geldstorting die vanwege de referentiepersoon aan verzoeker werden gedaan.

Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 12 juni 2018 dat het verblijf van verzoeker moet worden geweigerd doordat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid of van een ander familielid van een burger van de Unie (stuk 1).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken zou immers niet afdoende blijken dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker zou derhalve niet afdoende aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vw. om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Met betrekking tot de voorgelegde bewijsstukken stelt de Staatssecretaris het volgende:

- “certificat administratif” n°596/2018 dd. 15 mei 2018: uit dit stuk zou niet voldoende kunnen worden afgeleid dat verzoeker reeds in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. Verder stelt de Staatssecretaris dat uit dit attest niet blijkt op welke gegevens de Marokkaanse overheden zich gesteund hebben, waardoor het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten.
- “attestation administrative” n° 352 dd. 15 mei 2018 en “attestation administrative” n° 353 dd. 15 mei 2018: de Staatssecretaris stelt dat deze attesten niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker en de referentiepersoon in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, doordat het slechts zou gaan om “kortstondig verblijf” op eenzelfde adres in Marokko.
- “attestation de non-imposition a la TH-TSC” n° 7160/18 dd. 16 mei 2018: de Staatssecretaris stelt dat dit attest kan niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België.

Door te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij onvermogen was in Marokko, voegt de Staatssecretaris echter een voorwaarde toe die niet in de wet is voorzien.

Uit de “attestation administrative” n° 352 dd. 15 mei 2018 en de “attestation administrative” n° 353 dd. 15 mei 2018 blijkt evenwel dat verzoeker samen met de referentiepersoon woonachtig was in Marokko op het adres “R. B. n° 11 te I. – A.”.

De referentiepersoon verblijft sinds 6 februari 2012 ononderbroken in België, doch in de periode die aan dit verblijf in België voorafgaat woonde de referentiepersoon aldus samen met verzoeker in Marokko. Verzoeker was dan ook ten laste van de referentiepersoon en maakte deel uit van diens gezin in Marokko.

Daarnaast ontving verzoeker financiële steun van de referentiepersoon, zoals blijkt uit de geldstortingen van 6 januari 2017, 8 maart 2017, 29 juni 2017, 23 augustus 2017 en 3 november 2017.

Sinds 15 december 2016 is verzoeker in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris stelt, toont verzoeker dus wel degelijk aan dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van diens gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijskracht van de voorgelegde bewijsstukken miskent.

Bovendien stelt de Staatssecretaris in zijn beslissing d.d. 12 juni 2018 een voorwaarde aan het bekomen van een verblijfsrecht in België die niet bij wet is voorzien.

Dat de Staatssecretaris de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de Staatssecretaris voorbij gaat aan het gegeven dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een verregaande integratie en lokale verankering in België. Verzoeker woont immers reeds 16 jaar(!) lang in België. Verzoeker heeft hier een ruim sociaal netwerk. Zo woont zijn moeder in België en zijn ook zijn broers en zussen, met hun kinderen, in België woonachtig.

Het centrum van (familiale) belangen van verzoeker is aldus gevestigd in België, te meer vermits verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst (Marokko) en geen familieleden heeft in Marokko waarbij hij terecht zou kunnen.

Verzoeker wenst dan ook op te merken dat de motivering in de bestreden beslissing een loutere standaard-motivering is die geenszins rekening houdt met de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van de bestreden beslissing op het leven van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De aanvraag om gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...)"

Artikel 47/3, § 2 van dezelfde wet luidt als volgt

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.
§ 3 (...)"

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van haar gezin. De verwerende partij is van oordeel dat de voorgelegde stukken niet toelaten aan te nemen dat aan deze voorwaarden is voldaan. Verzoeker stelt daar tegenover dat de bewijskracht van de voorgelegde stukken wordt miskend én dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit het feit dat artikel 47/3, §2 weliswaar stelt dat het *ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst* met elk passend middel kan worden geleverd, niet volgt dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is, en de verwerende partij moet daartoe concrete argumenten aanbrengen.

Verzoeker stelt dat uit de "attestation administrative" nr 352 en nr 353 van 15 mei 2018 blijkt dat hij samen met de referentiepersoon woonachtig was op hetzelfde adres in Marokko. Daarmee doet hij echter geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing. Immers betwist verzoeker niet dat uit het attest nr. 352 slechts zou blijken dat de referentiepersoon tijdens haar jaarlijkse vakantie in Marokko op het bedoelde adres verblijft en laat hij de vaststelling dat een kortstondig verblijf op hetzelfde adres - al dan niet gelijktijdig- niet afdoende bewijst dat verzoeker in het verleden in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, volstrekt ongemoeid. Voorts valt niet in te zien hoe uit deze attesten zou kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon –die in Nederland is geboren, de Nederlandse nationaliteit heeft en sedert 2012 ononderbroken in België verblijft- voorafgaand aan haar verblijf in België in Marokko samenwoonde met verzoeker, en verzoeker licht dit ook niet toe.

Wat betreft de verwijzing naar de geldstorting, betwist verzoeker niet dat ze dateren van na zijn aankomst in België. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van haar gezin. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft verzoekers verwijzing naar het feit dat hij sedert 15 december 2016 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij onvermogen was in Marokko, moet erop worden gewezen dat dit, in het licht van het niet aangetoond zijn van het ten laste zijn of deel uitmaken van de referentiepersoon in het land van herkomst, geen determinerend motief is, zodat kritiek erop niet tot een andere beslissing kan leiden.

Voorts beweert verzoeker wel dat de bestreden beslissing een standaardmotivering bevat, maar toont hij dit niet aan: in de beslissing worden de stukken die hij in het kader van zijn meest recente aanvraag had voorgelegd beoordeeld, zodat bezwaarlijk gewag kan worden gemaakt van een standaardmotivering.

Waar tot slot in het verzoekschrift wordt gesteld dat de verwerende partij voorbijgaat aan het gegeven dat er in hoofde van verzoeker een verregaande integratie en lokale verankering in België is en dat al zijn familieleden hier wonen, toont hij niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij hiermee rekening moest houden bij het beoordelen van een aanvraag tot gezinshereniging in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Bovendien omvat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS